

Agreste

In le campania il habeva un vetere ferma, e in illo il habeva un vetere castellano, qui habeva duo filios, qui esseva si facetiose, que le medietate esserea assatis; illes voleva demandar le mano del filia del rege, e isto illes osava, proque illa habeva lassate proclamar, que illa voleva prender como sposo ille que illa trovava poteva parlar pro se le melio.

Le duo se preparava ora durante octo dies, esseva le plus longe tempore, que illes habeva pro illo, ma illo anque esseva assatis, proque illes habeva cognoscentias preliminar e tales es utile. Le uno sapeva per memoria tote le lexico latin e le jornal del citate pro tres annos, e isto e in avante e a retro; le altere habeva apprendite de memoria omne le articulos de corporation e lo que cata syndico debeva saper; alora ille poteva conversar super le stato, pensava ille, pois ille anque comprendeva brodar suspensores, nam ille esseva artistic e bon con le manos.

“Io habera le filia del rege!” illes ambe diceva, e alora lor patre les dava cata uno un belle cavallo; ille, qui sapeva le lexico e le jornales habeva un nigre como carbon, e ille qui esseva sage como un syndico e brodava habeva un blanc como lacte, e alora illes ingrassava le angulo del bucca, a fin que illes poteva parlar mesmo plus agilemente. Omne le camereros esseva a basso in le corte pro regardar les ascender sur le cavallos; in le mesme momento veniva le tertie fratre, nam il habeva tres, ma il habeva nulles, qui calculava con ille, como fratre, proque ille non habeva tal sagessa como le duo, e illes le nominava solmente Agreste.

“A ubi va vos, pois que vos es in le vestimentos de gala?” demandava ille.

“Al castello del rege pro parlar e pro ganiar le filia del rege! Non ha tu audite super que cosa le tambur va in tote le pais?” E alora illes le lo narrava.

“Mamma mia, alora io certo anque debe participar!” diceva Agreste, e le fratres le derideva e cavalcava via.

“Patre, lassa me haber un cavallo!” critava Agreste. “Io ha talmente un desiro de maritar me. Si illa me prende, alora illa me prende! E si illa non me prende, alora io la prende

totevia!”

“Qual parlar!” diceva le patre, “a te io da nulle cavallo. Tu vermente non pote parlar! No, le fratres, illes es homines galante!”

“Si io pote haber nulle cavallo”, diceva Agreste, “alora io prende le capro, illo es le mie, e illo ben pote portar me!” E alora ille se sedeva al capro, poneva su calces in le latere de illo e curreva via per le cammino. Hui! qual rapiditate. “Ci veni io!” diceva Agreste, e alora ille cantava, assi que il resonava.

Ma le fratres cavalcava toto lentamente in avante; illes non conversava un parola, illes debeva pensar a omne le bon ideas, que illes voleva dar, nam il debeva esser si ingeniose.

“Halehoi”, critava Agreste, “ci veni io! Vide lo que io trovava al cammino!” E alora ille les monstrava un cornice morte que ille haveva trovate.

“Agreste!” diceva illes, “que vole tu con illo?”

“Io lo donara al filia del rege!”

“Si, face tu lo!” diceva illes, rideva e continuava a cavalcar.

“Halehoi! Ci veni io! Vide lo que io ora ha trovate, on certo non trova isto cata die al cammino!”

E le fratres se tornava de novo pro vider que cosa illo esseva. “Agreste!” diceva illes, “isto es un vetere scarpa de ligno, ab le qual le pecia superior ha disparite! Debe le filia del rege haber anque illo?”

“Illa certo lo debe!” diceva Agreste; e le fratres rideva. E illes cavalcava e veniva lontan in avante.

“Halehoi! Ci es io!” critava Agreste, “no, ora il deveni sempre plus melior! Halehoi; es incomparabile!”

“Que ha tu ora trovate?” diceva le fratres.

“Oh!” diceva Agreste, “de illo non es a parlar! Como illa va devenir gaudiose, le filia del rege!”

“Guai!” diceva le fratres, “es fango, que ha essite jectate in alto ab le fossato”.

“Si, illo es!” diceva Agreste, “e illo es del plus fin sorta, on non pote tener lo!” E alora ille plenava le tasca.

Ma le fratres cavalcava si rapidamente como possibile, e alora illes arrivava un integre hora in avantia e stoppava al porta del citate, e illac le pretendentes recipeva numeros successive al arrivata, e illes esseva ponite in linea, sex in cata fila e si proximo, que illes non poteva mover le bracios, e isto ora anque esseva multo bon, nam alteremente illes haberea lacerate le dorsos le unes al alteres, solmente proque le uno esseva in avante del altere.

Omne le altere habitantes del pais stava circum le castello, justo verso le fenestras, pro vider le filia del rege reciper le pretendentes, e justo como cata uno de illes entrava in le sala, le dono de parlar subito le mancava, e omnes poteva solmente balbutiar.

“Non vale!” diceva le filia del rege. “Via!”

Ora veniva ille del fratres, qui sapeva le lexico, ma isto ille haveva toto oblidate per star in linea, e le solo strideva e le subiecto esseva de vitro de speculo, assi que ille mirava se mesme al capite, e presso cata fenestra stava tres scriptores e un syndico, qui notava toto lo que esseva dicite, a fin que illo immediatamente poteva apparer in le jornal e esser vendite pro duo schillinges al angulo. Esseva terribile, e alora on haveva facite talmente foco in le estufa, que illo esseva rubie in le cylindro.

“Es un forte calor que il ha ci!” diceva le pretendente.

“Es proque mi patre hodie rosti gallettos!” diceva le filia del rege.

Bah! Illac ille stava, un tal observation ille non haveva expectate; non un parola ille sapeva dicer, mesmo si ille haveva volite dicer qualcosa amusante. Bah!

“Non vale!” diceva le filia del rege. “Via!” E alora ille debeva ambular via. Ora

veniva le altere fratre.

“Il ha ci un terribile calor!” – ille diceva.

“Si, nos rosti gallettos hodie!” diceva le filia del rege.

“Que di-que?” diceva ille, e omne le scriptores scribeva “Que di-que!”

“Non vale!” diceva le filia del rege. “Via!”

Ora veniva Agreste, ille cavalcava sur le capro justo a in le sala. “Deo mie, qual calor il ha ci!” ille diceva.

“Isto es proque io rosti gallettos!” diceva le filia del rege.

“Isto certo es opportun!” diceva Agreste, “alora io forsan pote haber rostite un cornice?”

“Vos lo pote multo ben!” diceva le filia del rege, “ma ha vos qualcosa in le qual rostir lo, nam io ha ni olla ni patella!”

“Ma io lo ha!” diceva Agreste. “Ci es un cocitor con crampa de stanno!” E alora ille tirava foras le vetere scarpa de ligno e poneva le cornice in le medio de illo.

“Es pro un tote repasto!” diceva le filia del rege, “ma de ubi habera nos sauce?”

“Io lo ha in le tasca!” diceva Agreste. “Io ha si multo, que io pote lassar effunder de illo!” E alora ille effundeva un poco de fango ab le tasca.

“Isto me gusta!” diceva le filia del rege, “tu certo pote responder! E tu pote parlar, e te io vole como sposo! Ma sape tu, que cata parola que nos dice e ha dicite, es notate e appare deman in le jornal? Presso cata fenestra tu vide stante tres scriptores e un vetere syndico, e le syndico es le peyor, nam ille non pote comprender!” E isto illa ora diceva pro dar le timor. E omne le scriptores hinniva e batteva un macula de tinta sur le solo.

“Isto certo es le plus importante!” diceva Agreste, “alora io debe dar al syndico le melior!” E alora ille tornava su tascas e le dava le fango justo in le facie.

“Esseva ben facite!” diceva le filia del rege, “io non haberea potite facer lo! Ma io certo debe aprender lo!” –

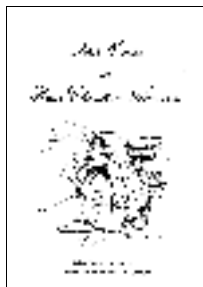
E alora Agreste deveniva rege, habeva un sposa e un corona e sedeva sur un throno, e isto nos ha directemente ab le jornal del syndico – e in illo non es a confider se.

Le texto es publicate in occasion del 200-esime anniversario de H.C. Andersen. Iste version es del libro “H.C. Andersen: Contos e historias” (in le serie: Classicos in Interlingua) traducite in interlingua per Thomas Breinstrup e illustrate per Henrik Breinstrup, Vilhelm Pedersen e Lorenz Frølich (ISBN 90-71196-37-2, publicate 1995)

© 2005 Dansk Interlingua Union (www.interlingua.dk) e Thomas Breinstrup

Le designo portrait del logo sur pagina 1 es © 2005 Henrik Breinstrup

H.C. ANDERSEN IN INTERLINGUA

● **“Septo Contos de Hans Christian Andersen”**, traducite per H.P. Frodelund, Dansk Interlingua Union, 1975, 36 pp. A5, illustrate per professor Gert Tamboer, Nederland. *Contento*: Le Pueretta con le Flammiferos, Le perseverante Soldato de Plumbo, Le nove Roba del Imperator, Le Princessa super le Piso, Il es assolutamente certe, Le Prince maligne, Post mille Annos.

● **“Ab le Tresor de Contos per H.C. Andersen”**, per Christina Brandt & Thomas Breinstrup, Servicio de Libros UMI, Nederland, 1987, 106 pp. A5, illustrate per Henrik Breinstrup, Vilhelm Pedersen e Lorenz Frølich, ISBN 90-71196-07-0. *Contento*: Le Accenditor, Ole Claude-oculos, Le Fede Anatetto, Le Porchero, Parve Claus e Grande Claus, Le Fidantiates, Le Coffro Volante, Le Umbra, Le Parve Sirena, Le Gnomo presso le Salsiciero, Illa Non Valeva, Le Rossiniolo, Le Gutta de Aqua, Le Agulia de Sarcir, Le Pastora e le Netta-Camino, Lo que Papa face, sempre es lo correcte.

● **“H.C. Andersen: Contos e historias”** (in le serie: Classicos in Interlingua), traducite per Thomas Breinstrup, Servicio de Libros UMI, Nederland, 1995, 84 pp. A5, illustrate per Henrik Breinstrup, Vilhelm Pedersen e Lorenz Frølich, ISBN 90-71196-37-2. *Contento*: Le Flores del Parve Ida, Pollicetta, Le Puero Mal Educate, Le Abiete de Natal, Le Collina del Elfes, Le Scarpas Rubie, Le Saltatores, Le Historia de un Matre, Le Collares, Le Lino, Ave Phenice, Cinque ab un Siliqua de Piso, Duo Virgines, Agreste, Le Homine de Nive, Le Schilling Argentin, Le Theiera, Celate non es Oblidate, Le Dies del Septimana, Le Pulice e le Professor.

